

Arrest

nr. 116 450 van 30 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. W. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Dobela, gelegen in Bishud district in de provincie Nangarhar. U bent 24 jaar, ongehuwd en u heeft een Pashtun vader en een Tadjiekse moeder. U heeft drie oudere broers en zes oudere zussen, waarvan 1 zus in Rusland verblijft. U verklaarde samen te leven met uw ouders en uw drie broers. U bent tot het laatste jaar naar school gegaan, maar maakte dat schooljaar niet af. U volgde daarop privélessen Engels. U spreekt Pashtou en Dari, Engels en Nederlands.

U verklaarde dat u op zeven saratan 1390 (28 juni 2011) naar Helmand vertrok om daar in dienst te treden als tolk bij het Britse leger op een basis in de Shorabak woestijn. De vijfde dag van uw opleiding vernam u van uw familie dat zij enkele dagen eerder een brief ontvingen van de taliban waarbij

er werd bedreigd u te vermoorden indien u niet stopte met uw werk. Op 17 Saratan (8 juli) nam u ontslag en keerde u via Kabul huiswaarts. U bleef 40 dagen thuis, maar u verliet het huis niet. U verklaarde te wachten op papieren om uw zus in Rusland te vervoegen. Omdat dit niet in orde kwam besloot u op 26 assad 1390 (17 augustus 2011) Afghanistan te verlaten. U was twee maanden onderweg alvorens u in België aankwam op 25 oktober 2011. Op 27 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan vanwege uw vrees te worden vermoord door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een aangifte bij de autoriteiten met bevestiging van uw problemen, een schoolattest, een brief van de taliban, Belgische medische documenten en een EMS verzendingsbewijs.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Het CGVS is immers van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel dat u zichzelf toedicht, namelijk dat u tolk bent geweest bij de Britse troepen in Afghanistan.

In eerste instantie wordt vastgesteld dat u geen bewijsstukken kunt voorleggen die uw tewerkstelling als tolk ondersteunen wat onmiddellijk al vraagtekens plaatst bij de tewerkstelling op zich..

Gevraagd naar de inhoud van het contract dat u ondertekende kon u bovendien weinig informatie geven. U verklaarde dat u het contract niet heeft gelezen. De reden hiervoor was dat u blij was (CGVS, 15). Het feit dat u blij was volstaat echter niet als verklaring voor het niet lezen van een contract en voor het gebrek aan elementaire kennis met betrekking tot uw arbeidsvoorwaarden. U kon het CGVS niet vertellen wat de looptijd was van het contract dat u afsloot, u kon niet met zekerheid zeggen hoe de uitbetaling van uw loon verliep en met betrekking tot de afspraken over vakantie haalt u enkel algemeenheden aan (CGVS, 15). Verder kon u zich geen afspraken herinneren over hoe het contact met uw thuisbasis zou verlopen (CGVS 15 en 21) . In het licht van uw relaas is dit merkwaardig omdat u de behoefte had om uw thuisbasis mee te delen dat alles in orde was (CGVS, 7) en u er duidelijk van op de hoogte was dat persoonlijke gsm's niet toegestaan werden binnen de basis (CGVS, 7 ,14 en 20). Aangezien u verklaarde dat u uw familie tweemaal (CGVS, 21) contacteerde met de gsm van een andere tolk, werd u gevraagd of deze tolk dan wel een gsm in bezit mocht hebben. Het is uiterst merkwaardig dat u hierop geen duidelijk antwoord kan geven (CGVS, 20), het zou immers toch moeten opgevallen zijn of deze tolk deze gsm clandestien in zijn bezit had of niet.

Bovendien stelt het CGVS vast dat u de namen niet kan noemen van mensen die een specifieke rol hebben gespeeld tijdens uw kortstondig verblijf in het kamp. Zo verklaart u dat een sergeant – major verantwoordelijk was voor de tolken (CGVS, 20) maar u kon niet vertellen hoe deze persoon noemde. Daarnaast verklaarde u dat u gedurende de periode dat u in het kamp verbleef opleiding heeft gehad van één lesgever, maar ook kon deze persoon kon u niet bij naam noemen (CGVS, 18- 19).

Verder stelt het CGVS vast dat de kennis die u heeft omtrent de militaire basis in de provincie Helmand niet toereikend is voor iemand die daar heeft verbleven. U verklaarde overgebracht te zijn naar een basis in de Shorabak woestijn in Helmand maar kan niet met duidelijkheid zeggen waar deze basis concreet gelegen is. U vertelt zelf dat dit een zeer grote basis betrof van waaruit tolken en soldaten werden uitgezonden (CGVS, 16) , het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u de exacte locatie van de basis niet kent. U kent niet eens de naam van het district waar de basis gelegen is. Het feit dat u geland bent binnen deze basis zelf doet hieraan geen afbreuk. Het is niet meer dan logisch dat u geïnformeerd werd of u zich geïnformeerd heeft over de exacte locatie van de basis.

Tijdens uw gehoor sprak u herhaaldelijk over de “Shorabak basis” (CGVS, 17, 20) waarbinnen Camp Bastion gelegen is (CGVS, 17). U verklaarde verder dat de basis uit drie bastions bestaat (CGVS, 15 en 18), dat u in Bastion 1 verbleef en dat Bastion 2 en 3 ook bestemd waren voor tolken, maar dat hier ook mensen verbleven die in de basis zelf werkten (CGVS, 18). Uit deze verklaringen blijkt inderdaad dat u noties heeft de structuur van deze basis, maar de door u gegeven situatieschets komt niet overeen met de werkelijkheid. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het dossier) blijkt immers dat Camp Shorabak aan Camp Bastion grenst en dat hierin eenheden van het Afghaanse Nationale Leger opereren. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Camp Bastion verdeeld is in vier secties, en geen drie. Bastion 1 bevat eenheden van het Britse leger, Bastion 2 bevat het Amerikaanse Camp Barber en het Deense Camp Viking, in Bastion 0 verblijven de aannemers en Bastion 3 wordt gebruikt voor training. Uw verklaring dat Bastion 1, 2 en 3 bestemd waren voor tolken, en dat in Bastion 3 ook mensen verbleven die in de basis zelf werkten klopt dus niet.

U verklaarde bovendien niet te weten welk regiment van het Britse leger aanwezig was, wat uiterst merkwaardig is aangezien u voor het Britse leger ging tolken (CGVS, 16), noch wist u te vertellen wie de bevelhebber van die basis was (CGVS, 20).

Hierbij aansluitend stelt het CGVS vast dat u weinig gedetailleerde informatie kan geven over hoe de militaire basis eruit zag. U verklaarde dat het een grote basis is, dat er een landingsbaan is, dat deze landingsbaan op 20 tot 25 minuten rijden lag van uw bastion, dat er winkels zijn, dat er een speelplein was, dat er een muur was die jullie niet mochten oversteken met aan de andere kant gebouwen en magazijnen en dat er een restaurant was, genaamd "defect" (CGVS, 17- 18). Het gebrek aan verdere informatie over deze basis verklaarde u door het feit dat u er slechts kortstondig verbleef en dat u in de buurt van uw deel van het kamp moest blijven (CGVS, 16). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan administratief dossier) dat Camp Bastion verschillende opvallende kenmerken heeft, waarvan er kan worden aangenomen dat – moest u ze niet zelf gezien hebben- u er zeker van zou hebben gehoord. Zo wordt Camp Bastion vergeleken met een echte stad en heeft het twee landingsbanen, een eigen heliport, een uitgerust ziekenhuis en een eigen brandweercorps. Bovendien is er een magazijn met voedselvoorraad dat zodanig groot is dat men spreekt van het tweede grootste gebouw van Afghanistan. Er zijn verschillende restaurants, waaronder een Pizza Hut Takeaway restaurant gelegen in een vrachtcontainer, met een aangrenzende bar genoemd "Heroes", er zijn grote gearconditioned sportzalen. Binnen Camp Bastion is overigens een Afghaans dorp nagebouwd, waar lokale bewoners brood maken en voedsel verkopen op de markt. Gezien u zelf verklaarde dat u in een groep met andere tolken verbleef, waarvan er waren die op die basis zelf werkte (CGVS, 17-18), lijkt het dan ook onwaarschijnlijk dat u van hun over deze aspecten niets heeft vernomen.

Van iemand die in dienst trad bij het Britse leger en werd uitgezonden naar een militaire basis, waar die vervolgens een tiental dagen verbleef, kan worden verwacht dat hij een correcter beeld kan geven van de samenstelling en de structuur van en het leven op deze basis. Het gegeven dat u hierin faalt ondermijnt uw verklaring dat u als tolk in opleiding op deze basis verbleef, en bijgevolg ook uw vrees om deze reden te worden vermoord door de taliban.

Buiten het gebrek aan kennis omtrent de militaire basis bevestigen ook andere elementen de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens het gehoor vertelde u dat u zo'n zes maanden lang Engelse les volgde, en dat dit in het geheim gebeurde. U hield het geheim omdat, zo verklaarde u, het gevaarlijk zou zijn als dit geweten was, omdat mensen die Engels willen leren zeker in de problemen komen (CGVS, 5). Toch heeft u er met uw vrienden in de sportclub over gepraat (CGVS, 12), hetgeen in het licht van uw juist genoemde vrees eerder onwaarschijnlijk overkomt. Gevraagd naar hoe u op de hoogte was van de op handen zijnde sollicitatieprocedure verklaarde u eerst dat u dit vernam van tolken van uw sportclub die teruggekeerd waren wegens vakantie, waarna u – toen het CGVS u vroeg waarom u erover gepraat hebt met mensen van uw sportclub - uw verklaring wijzigde en stelde dat u het vernam van een tolk die ontslag had genomen (CGVS, 12). Dit doet vermoeden dat u uw antwoorden aanpaste naargelang de vragen die u werden gesteld, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengt. Waarom die persoon ontslag had genomen kon u echter niet vertellen. U stelde hiernaar niet gevraagd te hebben. Het is bijzonder opmerkelijk - in het licht van uw grote interesse voor het werk als tolk (CGVS, 5 en 12) – dat u hier niet naar heeft gevraagd (CGVS, 13), te meer aangezien u wel degelijk op de hoogte was van de problemen dat het werk als tolk met zich mee konden brengen. U noemt zelf het voorbeeld van een jongen uit uw regio die werd ontvoerd en gedood door de taliban (CGVS, 21-22). Bovenstaande vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde vervolgens dat u een examen Engels aflegde op Camp Sitar in Kabul. Waar u initieel verklaarde dat u samen met vrienden naar dit kamp ging om het examen af te leggen (CGVS, 6), verklaarde u even later dat u alleen was (CGVS, 12). Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk. U verklaarde het examen te hebben afgelegd ten overstaan van een tolk en een persoon van het Britse leger. U verklaarde niet te weten wie deze laatste persoon was (CGVS, 13). Even later verklaarde u dat een bedrijf, LSU, verantwoordelijk was voor alle tolken (CGVS, 15). Hierna gevraagd of er iemand van dit bedrijf aanwezig was bij uw sollicitatiegesprek zegt u niet te weten of de tolk en de Brit iets met dit bedrijf te maken hebben (CGVS, 15). Het is vreemd dat u niet weet of het bedrijf waarvan u heeft verklaard dat het verantwoordelijk is voor tolken, aanwezig was tijdens uw sollicitatieprocedure. Gelet op het feit dat dit bedrijf volgens uw verklaringen de verantwoordelijkheid draagt over de tolken, is het onwaarschijnlijk dat u enkel van dit bedrijf heeft gehoord en niemand van dit bedrijf heeft ontmoet en geen bijkomende inlichtingen omtrent dit bedrijf kan verschaffen (CGVS, 15).

Nog andere verklaringen bevestigen dat er aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. Gezien uw vrees voor de taliban u het land deed ontvluchten is het uiterst merkwaardig dat u voor u het land ontvluchtte terug huiswaarts keerde (CGVS, 23). Dit was immers juist de plaats waar de dreigbrief van de taliban ontvangen werd (CGVS, 7). Ook is het opmerkelijk dat de taliban u middels een

dreigbrief zouden opgeroepen hebben om te stoppen met uw werk en hen te vervoegen maar dat ze u vervolgens in de 40 dagen voor uw vertrek niet meer contacteerden (CGVS, 23, 24). U beschikt evenmin over enige aanwijzing dat er na uw vertrek uit Afghanistan, bijna twee jaar geleden, nog een bedreiging aan uw adres is geweest (CGVS, 24).

Samenvattend wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u als tolk in opleiding werkte voor de Britse troepen in Afghanistan omdat u geen bewijzen voorlegt die deze tewerkstelling ondersteunen en omdat uw verklaringen erover ongeloofwaardig worden geacht. De paar zaken die u wel kunt vertellen over de militaire basis overstijgen niet het niveau van iemand die deze zaken van horen zeggen weet. Bijgevolg wordt evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen over de problemen die voortvloeiden uit uw voorgehouden tewerkstelling als tolk. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. In verband met de overige documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. De bevestiging van uw klacht heeft bovendien een gesolliciteerd karakter waardoor er geringe bewijswaarde aan kan worden gehecht. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Met betrekking tot de medische documenten verklaarde u overigens zelf dat ze niet in verband staan met de redenen waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, 6).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Bihsud, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in het district Jalalabad dat gelegen is in de provincie Nangarhar.

Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat u zich Jalalabad kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een volwassen, alleenstaande jongeman, die verschillende jaren school heeft gelopen en daarnaast een cursus Engels heeft gevolgd. U bent zowel Dari als Pashtou machtig en spreekt ook Engels en wat Nederlands (CGVS, 9). Uit het gehoor blijkt bovendien dat u over een sociaal netwerk in Jalalabad beschikt: u volgde daar immers Engelse les (CGVS, 5) en ging daar naar een sportclub (CGVS, 12). Daarenboven dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf elders in het land verwees u naar de problemen met de taliban (CGVS, 25). Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Jalalabad zouden uitmaken. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verwacht worden dat u redelijkerwijs in staat bent om u in Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat verzoekende partij aanduidt als een “*Enig middel*”, beroept verzoekende partij zich op de schending van “*het recht van verdediging*”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel, betreffende de subsidiaire bescherming, dat verzoekende partij aanduidt als “*Eerste middel*”, haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van “*het recht van verdediging*” en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken en dit niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Evenwel werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de context waarbinnen verzoekende partij opgroeide, met haar algemene kennis, met haar opleidingsniveau en met de algemene situatie in haar land van oorsprong. Uit haar gehoor blijkt duidelijk dat verwerende partij op geen enkel ogenblik getracht heeft de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekende partij meent dan ook dat er sprake is van een manifeste onwil om de zaak op een objectieve wijze te beoordelen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat aan de elementen die verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag aanhaalt geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij geen bewijsstukken kan voorleggen die haar tewerkstelling als tolk ondersteunen, omdat zij weinig informatie kan geven over de inhoud van het contract dat zij ondertekende, omdat zij de namen niet kan opnoemen van mensen die een specifieke rol hebben gespeeld tijdens haar kortstondig verblijf in het kamp, omdat zij een ontoereikende kennis heeft omtrent de militaire basis in de provincie Helmand voor iemand die daar heeft verbleven, omdat de door verzoekende partij gegeven situatieschets omtrent Camp Shorabak en Camp Bastion niet overeenkomt met de werkelijkheid, omdat verzoekende partij niet wist welk regiment van het Britse leger aanwezig was terwijl zij nochtans voor het Britse leger ging tolken, omdat zij niet weet wie de bevelhebber van de basis was, omdat verzoekende partij weinig gedetailleerde informatie kan geven over hoe de militaire basis eruit zag, omdat het bevreemdend is dat verzoekende partij enerzijds stelt dat zij in het geheim Engelse les volgde omdat het gevaarlijk zou zijn als dit geweten was maar anderzijds hierover wel met haar vrienden in de sportclub heeft gepraat, omdat haar verklaringen omtrent hoe zij op de hoogte was van de op handen zijnde sollicitatieprocedure doen vermoeden dat zij haar antwoorden aanpaste naargelang de vragen die haar werden gesteld, omdat zij initieel verklaart dat zij samen met vrienden naar Camp Sitar in Kabul ging om het examen Engels af te leggen maar later verklaart dat zij alleen was, omdat het vreemd is dat verzoekende partij niet weet of het bedrijf waarvan zij heeft verklaard dat het verantwoordelijk is voor tolken, aanwezig was tijdens haar sollicitatieprocedure, omdat verzoekende partij voor zij het land ontvluchtte toch eerst nog huiswaarts keerde terwijl dit juist de plaats was waar de dreigbrief van de taliban ontvangen werd, omdat de taliban verzoekende partij in de veertig dagen voor haar vertrek niet meer contacteerden hetgeen opmerkelijk is daar deze haar middels een dreigbrief opgeroepen hebben om te stoppen met haar werk en hen te vervoegen en, ten slotte, omdat verzoekende partij over geen enkele aanwijzing beschikt dat er na haar vertrek uit Afghanistan, bijna twee jaar geleden, nog een bedreiging aan haar adres is geweest. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle feitelijke gegevens van de zaak. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag

van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Vervolgens onderstreept verzoekende partij dat zij haar land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van haar werk als tolk bij de Britse troepen in Afghanistan. Het asielrelaas van verzoekende partij dient te worden gekaderd in het optreden tegen de algemene onveiligheid in het land. Verwijzend naar een rapport van het UNHCR, stelt verzoekende partij dat uit deze informatie blijkt dat in bepaalde gebieden onder controle van de taliban, elke inmenging van de overheid onmogelijk is. Wel is er een zekere aanwezigheid van overheidsdiensten, doch zijn deze onmachtig ten aanzien van de taliban. Het is dan ook zo dat in bepaalde gebieden de taliban zich niet langer verdoken moeten opstellen en dat de taliban zelfs overdag acties kan ondernemen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij geen bewijsstukken kan voorleggen die haar tewerkstelling als tolk ondersteunen, merkt verzoekende partij op dat zij geen stukken kan voorleggen die zij niet heeft. Verzoekende partij legt uit dat zij een opleiding heeft gevolgd en dat zij een toewijzing kreeg, maar dat zij evenwel deze toewijzing nooit effectief is gaan uitoefenen. Dit is dan ook de reden waarom zij geen documenten kan tonen. Verzoekende partij heeft op het Commissariaat-generaal nooit de kans gekregen om dit uit te leggen. Voorts geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift het Commissariaat-generaal de toelating om bij de Britse diensten na te vragen of verzoekende partij effectief opleiding heeft gevolgd daar dit de eenvoudigste wijze is om bewijs te bekomen en dit voor België toch eenvoudig moet zijn.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij omtrent de vaststelling dat zij geen bewijsstukken kan voorleggen die haar tewerkstelling als tolk ondersteunen opmerkt dat zij geen stukken kan voorleggen die zij niet heeft, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onwetendheden, onjuistheden, tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en de ontstentenis van een begin van bewijs betreffende haar tewerkstelling als tolk voor de Britse troepen in Afghanistan op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij het Commissariaat-generaal de toelating geeft om aan de UK diensten te vragen of zij effectief een opleiding heeft gevolgd daar dit de beste en eenvoudigste wijze is om bewijs te bekomen en dit voor België toch eenvoudig moet zijn, verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: "(...) *Verweerder merkt vervolgens op dat verzoeker er aan voorbij gaat dat het aan hem is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch is hij verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvV, nr. 75 106 van 14 februari 2012). Er is bij de commissaris-generaal dan ook slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgelding kon worden besloten dat het relaas van verzoeker*

ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met de UK diensten contact had moeten opnemen."

2.2.7.1. Betreffende de opmerking dat verzoekende partij weinig informatie kon geven over de inhoud van het contract dat zij ondertekende, stelt verzoekende partij dat het contract was opgesteld in de Engelse taal en voor haar moeilijk leesbaar was. Daar verzoekende partij net als tolk was aangenomen, wou zij niet te veel aandacht trekken en heeft zij zonder meer het document ondertekend. Waar verwerende partij verder opmerkt dat het uiterst merkwaardig is dat verzoekende partij geen duidelijk antwoord kon geven op de vraag of de tolk waarvan zij de gsm gebruikte om haar familie te contacteren dan wel een gsm mocht hebben – verzoekende partij gaf immers aan dat persoonlijke gsm's niet toegestaan werden binnen de basis – wijst verzoekende partij erop dat persoonlijke gsm's enkel niet toegestaan werden voor tolken *in opleiding*. De tolk waarvan verzoekende partij een gsm had gebruikt, was echter niet meer in opleiding.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij het contract niet gelezen zou hebben omdat zij het moeilijk kon lezen doordat het in het Engels was opgesteld een *post-factum* verklaring betreft die niet overeenkomt met de door verzoekende partij gegeven verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2013. Desbetreffend verliep het gehoor immers als volgt:

"Wat stond er in contract?"

Ze hebben veel dingen geschreven, ik heb dat zelf niet gelezen, ik was blij.

Op het einde stond dat job veel risico inhield en dat je gewond kan raken en kan sterven en dat je naar gebieden kunt gaan buiten basis ben je akkoord of niet.

(...)

Dus je hebt het wel gelezen?

Nee ik heb gewoon getekend, ik was blij." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 14). Derhalve wordt door verzoekende partij als enige reden voor het niet lezen van het contract het feit dat zij blij was opgegeven en wordt nergens gesteld dat het contract moeilijk leesbaar was. Deze nieuwe versie komt de geloofwaardigheid van verzoekende partij niet ten goede.

Verder stelt de Raad vast dat het onderscheid dat verzoekende partij in haar verzoekschrift maakt tussen enerzijds tolken in opleiding en anderzijds tolken die niet meer in opleiding zijn eveneens een *post-factum* verklaring betreft. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2013 had verzoekende partij immers geen duidelijke verklaring voor het feit dat de andere tolk wel een gsm had:

"En hij mocht een gsm hebben?"

Dat weet ik niet, ik weet niet of het toegelaten was of niet.

(...)

Hoe hebben de andere tolken dan contact met hun familie?

Geen idee, ik heb niet zo lang gewerkt, ik weet niet hoe zij hun families contacteren. Er zijn mensen met gsm's, er zijn werkers die voor Amerikanen werken die gsm's hebben, bij Britse soldaten mocht je geen gsm hebben." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 20-21). Gezien deze eerdere verklaringen tijdens haar gehoor, kan de door verzoekende partij gegeven *post-factum* bewering geenszins overtuigen.

2.2.8.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij de namen niet kan noemen van mensen die een specifieke rol hebben gespeeld tijdens haar kortstondige verblijf in het kamp, stelt verzoekende partij dat rechtstreeks contact met de buitenlanders niet gebruikelijk was. Het enige contact dat zij met buitenlanders had, bestond in het volgen van demonstraties en opleidingen. Door het korte verblijf werd er enkel gecommuniceerd middels graden en niet via de voor- of familienaam.

2.2.8.2. Dat verzoekende partij de naam niet kent van de verantwoordelijke van de tolken en van haar enige lesgever tijdens haar opleiding in het kamp, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Gezien de specifieke rol die deze personen hebben gespeeld tijdens het verblijf van verzoekende partij in het kamp, is het allesbehalve overtuigend dat verzoekende partij enkel de graad kent en niet de naam.

2.2.9.1. Waar verwerende partij erop wijst dat de kennis van verzoekende partij omtrent de militaire basis in de provincie Helmand niet toereikend is voor iemand die daar heeft verbleven, meer bepaald kent zij de exacte locatie niet van de basis en kent zij niet eens de naam van het district waar de basis gelegen is, betoogt verzoekende partij dat zij naar deze basis gebracht werd en dat zij de locatie dus niet behoefde te kennen. Bovendien betrof het maar een zeer tijdelijke plaats – tien dagen – waar

verzoekende partij verbleef. Verzoekende partij ging immers van Kabul naar deze basis om een tiendaagse opleiding te volgen.

2.2.9.2. Het betoog van verzoekende partij dat zij de exacte locatie en de naam van het district waar de basis gelegen is niet kent omdat zij naar deze basis gebracht werd en dat zij hier bovendien slechts tijdelijk zou verblijven, kan niet overtuigen. Zoals verwerende partij terecht stelt, is het immers meer dan logisch dat verzoekende partij geïnformeerd werd of zich geïnformeerd heeft over de exacte locatie van deze basis indien zij hier werkelijk een opleiding heeft gevolgd.

2.2.10.1. Inzake de vaststellingen dat de door verzoekende partij gegeven situatieschets van de basis niet overeenkomt met de werkelijkheid, dat verzoekende partij niet weet welk regiment van het Britse leger aanwezig was en dat verzoekende partij evenmin weet wie de bevelhebber van die basis was, geeft verzoekende partij aan dat er twee verschillende toegangsbadges waren. Daar verzoekende partij nog in opleiding was, had zij slechts een beperkte toegang en kon zij zich niet zomaar vrij bewegen binnen de basis. Bovendien kan van verzoekende partij niet worden verwacht dat zij op de korte termijn dat zij in het kamp verbleef – tien dagen – het volledige kamp zou hebben gememoriseerd. Verzoekende partij meent dat zij voldoende aantoont dat zij in het kamp aanwezig was.

2.2.10.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij geenszins verwacht van verzoekende partij dat zij het volledige kamp zou hebben gememoriseerd. Wel kan van verzoekende partij, die op de basis verbleven heeft, verwacht worden dat zij een correcte weergave kan geven van de structuur van de basis. De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij hieromtrent niet overeenkomen met de werkelijkheid, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zo verklaarde verzoekende partij dat Camp Bastion binnen de 'Shorabak basis' gelegen is, terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) blijkt dat Camp Shorabak aan Camp Bastion grenst en dat hierin eenheden van het Afghaanse Nationale Leger opereren. Tevens stelde zij dat Camp Bastion uit drie bastions bestaat, terwijl Camp Bastion verdeeld is in vier secties: Bastion 0, 1, 2 en 3. Ten slotte gaf verzoekende partij aan dat zij in Bastion 1 verbleef en dat Bastion 2 en 3 ook bestemd waren voor tolken, maar dat hier ook mensen verbleven die in de basis zelf werkten. Evenwel blijkt uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) dat Bastion 1 eenheden bevat van het Britse leger, dat Bastion 2 het Amerikaanse Camp Barber en het Deense Camp Viking bevat, dat in Bastion 0 de aannemers verblijven en dat Bastion 3 wordt gebruikt voor training. De verklaring van verzoekende partij dat Bastion 1, 2 en 3 bestemd waren voor tolken, en dat in Bastion 3 ook mensen verbleven die in de basis zelf werkten, klopt dus niet. De argumenten dat zij slechts tien dagen in het kamp heeft verbleven en dat zij zich niet vrij kon bewegen, volstaan geenszins om deze flagrante onjuistheden te verklaren.

Verder acht de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die beweert een opleiding te hebben gevolgd in de basis en dat zij voor het Britse leger ging tolken, niet weet welk regiment van het Britse leger aanwezig was en wie de bevelhebber van die basis was.

2.2.11.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij weinig gedetailleerde informatie kan geven over hoe de militaire basis eruit zag, herhaalt verzoekende partij dat zij geen vrije toegang had en dat zij slechts tien dagen bij de tolken in opleiding verbleef.

2.2.11.2. De argumentatie van verzoekende partij dat zij geen vrije toegang had binnen de basis volstaat allesbehalve om het feit dat zij weinig gedetailleerde informatie kan geven over hoe de militaire basis eruit zag te verklaren. Immers motiveert verwerende partij terecht dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) blijkt dat Camp Bastion verschillende opvallende kenmerken heeft, waarvan er kan worden aangenomen dat – moest verzoekende partij ze niet zelf gezien hebben – zij er zeker van zou hebben gehoord. In zoverre verzoekende partij tracht aan te voeren dat zij enkel bij andere tolken in opleiding verbleef, merkt de Raad op dat verzoekende partij zelf aangeeft dat zij in een groep met andere tolken verbleef, waarvan er waren die op die basis zelf werkten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 17-18). Bovendien stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een gsm zou hebben geleend van een tolk die niet langer in opleiding was, waardoor zij bezwaarlijk eveneens kan aanvoeren dat zij enkel contact zou hebben met tolken in opleiding. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkel overtuigend argument aan waarom zij over deze opvallende kenmerken van Camp Bastion – Camp Bastion wordt vergeleken met een echte stad, het heeft twee landingsbanen, een eigen heliport, een uitgerust ziekenhuis, een eigen brandweercorps, een magazijn met voedselvoorraad dat zodanig groot is dat men spreekt van het tweede grootste gebouw van Afghanistan, verschillende restaurants,

grote gearconditioned sportzalen en een nagebouwd Afghaans dorp waar lokale bewoners brood maken en voedsel verkopen op de markt – niets zou hebben vernomen.

2.2.12.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat zij in het geheim zes maanden Engelse les volgde, omdat het gevaarlijk zou zijn als dit geweten was, maar dat anderzijds uit haar verklaringen evenwel blijkt dat zij er met haar vrienden in de sportclub heeft over gepraat, stelt verzoekende partij dat zij er slechts met één vriend over had gepraat, dewelke bovendien ook een tolk was waardoor het relatief veilig was om er met hem over te spreken.

Waar verwerende partij vermoedt dat verzoekende partij haar antwoorden aanpast naargelang de vragen die haar werden gesteld, daar verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat zij wist van de sollicitatieprocedure via de tolken van haar sportclub die waren teruggekeerd wegens vakantie, maar later haar verklaring wijzigt en stelt dat zij het vernam van een tolk die ontslag had genomen, benadrukt verzoekende partij dat zij het slechts had over één tolk, en nooit over meerdere tolken.

Ten slotte onderstreept zij dat zij haar antwoorden in geen geval aanpast. De kleine verschillen kunnen uitgelegd worden door fouten van de tolk. Door de wijze waarop men vertaalt, kunnen nuances immers verloren gaan.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk het volgende verklaard heeft:

"(...) Hoe was je op hoogte van examen?"

Via vrienden gehoord.

Kan je meer precies zijn?

In Jalalabad, in de sportclub van de vrienden. Twee van mijn vrienden hebben nadien in Kandahar gewerkt bij de Amerikanen, zij hebben me alles uitgelegd en aangeraden om te beginnen als tolk. (...)

Zij hadden in Kandahar gewerkt en tijdens hun verlof waren ze terug in regio, ze hadden informatie over verschillende basissen en wisten dat dat examen georganiseerd wordt. (...) Waren mensen die ik leerde kennen in sportclub. (...)" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 12). Wanneer de *protection officer* verzoekende partij vraagt waarom zij de mensen in haar dorp niet vertelde dat zij Engelse les volgde, maar wel hierover sprak met mensen in de sportclub, geeft verzoekende partij ineens volgende verklaring: *"Ik heb dat ook niet in sportclub tegen iedereen verteld, maar die tolk was gestopt en ontslag gegeven en was terug in onze stad en ik dacht dat hij wel meer info zou hebben omdat hij zelf als tolk werkte (...)"* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 12).

Uit het gehoorverslag blijkt derhalve duidelijk dat verzoekende partij aanvankelijk aangaf er met meerdere vrienden over te hebben gesproken, waardoor de bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij er slechts met één vriend over had gepraat geenszins kan overtuigen. Tevens blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat verzoekende partij eerst sprak over meerdere tolken, waardoor haar uitleg in haar verzoekschrift dat zij het slechts had over één tolk, en nooit over meerdere tolken, evenmin overtuigt. Immers kan verzoekende partij niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolgende bevraging, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Bovendien weerlegt verzoekende partij met de opmerking dat zij het slechts had over één tolk, en nooit over meerdere tolken, op geen enkele manier de vastgestelde tegenstrijdigheid dat zij eerst verklaart dat de tolk(en) teruggekeerd was/waren wegens vakantie en later verklaart dat de tolk(en) ontslag had(den) genomen.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de vertaling van het Dari naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RVS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.13.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het gegeven of verzoekende partij alleen dan wel samen met vrienden naar Camp Sitar in Kabul ging om een examen Engels af te leggen, stelt verzoekende partij opnieuw dat dergelijk klein verschil opnieuw verklaard kan worden door fouten in de vertaling.

2.2.13.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij opnieuw niet aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Dari naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling wederom niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

2.2.14.1. Waar verwerende partij het vreemd vindt dat verzoekende partij niet weet of het bedrijf waarvan zij heeft verklaard dat het verantwoordelijk is voor tolken, aanwezig was tijdens haar sollicitatieprocedure, beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de opmerking dat zij hierover geen inlichtingen kan geven en niet kan zeggen of het iemand van het bedrijf dan wel van het Britse leger betrof.

2.2.14.2. De Raad wijst erop dat het louter bevestigen van het gegeven dat zij niet weet of het bedrijf waarvan zij heeft verklaard dat het verantwoordelijk is voor tolken aanwezig was tijdens haar sollicitatieprocedure vanzelfsprekend niet van aard is om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.15.1. Inzake de merkwaardigheid dat verzoekende partij voor zij het land ontvluchtte terug huiswaarts keerde terwijl dit juist de plaats was waar de dreigbrief van de taliban ontvangen werd, merkt verzoekende partij op dat zij dacht dat haar terugkeer en het stoppen met haar werk als tolk zou volstaan om haar veiligheid te garanderen. Evenwel kreeg zij de dreiging niet verwerkt en leefde zij in permanente angst, waardoor zij besloot haar land te ontvluchten.

2.2.15.2. De uitleg dat verzoekende partij oorspronkelijk niet van plan was haar land te ontvluchten na de dreigbrief van de taliban, en dacht dat het zou volstaan dat zij haar werk als tolk stopzette, komt geenszins overeen met hetgeen door haar werd verklaard tijdens haar gehoor. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2013 immers als volgt:

“Wat gebeurde er nadat jouw familie brief heeft gekregen?”

Op vijfde dag belde ik naar huis en vertelde ze van dreigbrief en waren echt bang, zij hebben mij aangeraden om bij tweede contact, ze hadden al met zus gesproken, je zus gaat uitnodiging sturen en jij moet naar buitenland vertrekken, je werk is heel gevaarlijk.

(...)

Wat heb je gedaan nadat jij je ouders hebt teruggebeld?

Ik heb teruggebeld en nadien heb ik (...) gezegd dat ik wou stoppen en ontslag geven, nadien kwam Britse soldaat, en die vroeg of ik probleem had en ik zei neen, want zij kunnen mij ook niet helpen, ik zei dat mijn papieren in orde waren en dat ik naar buitenland wou vertrekken. (...)

(...)

Ik ben gewoon naar huis gegaan en afwachten voor mijn zus, zij wou problemen in orde brengen, ik heb 40 dagen gewacht op de papieren, maar zij kon het niet in orde brengen.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 21, 22 en 23). Derhalve blijkt duidelijk uit de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor dat zij van zodra zij op de hoogte was van de dreigbrief dermate vreesde voor de taliban, zij meende het land te moeten ontvluchten. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat, gezien de vrees van verzoekende partij voor de taliban haar het land deed ontvluchten, het uiterst merkwaardig is dat verzoekende partij voor zij het land ontvluchtte terug huiswaarts keerde, waar de dreigbrief van de taliban ontvangen werd.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 9) en de "*Subject Related Briefing*" betreffende "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 10), voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat zij geen sociaal netwerk (familie of stam) heeft in Jalalabad waarop zij beroep kan doen. Het loutere feit dat verzoekende partij gestudeerd heeft in Jalalabad – zij pendelde bovendien – is op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat er een duurzame en stabiele omgeving is waarop verzoekende partij kan terugvallen. Bovendien heeft verzoekende partij geen specifieke opleiding die haar in staat zou stellen zelfvoorzienend te zijn. Als alleenstaande ongeschoolde man is het voor haar dan ook onmogelijk om zich te vestigen in Jalalabad. Bovendien zijn er geen opvangkampen in en rond Jalalabad om de interne vluchtelingen op te vangen en zijn er geen hulporganisaties aanwezig die zich ontfemen over deze vluchtelingen. Verzoekende partij brengt met haar betoog echter geen overtuigende argumenten aan die het oordeel van het Commissariaat-generaal kunnen ontkrachten.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat zij geen sociaal netwerk (familie of stam) heeft in Jalalabad waarop zij beroep kan doen, is de Raad van oordeel dat dit geenszins kan worden aangenomen nu uit de verklaringen van verzoekende partij zelf blijkt dat zij in Jalalabad niet alleen Engelse les volgde samen met andere studenten, maar dat zij er tevens naar de sportclub ging waar zij vrienden had (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 5, 9 en 12). Volledigheidshalve merkt de Raad daarenboven op dat het EHRM in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat zij als volwassen alleenstaande jongeman, die verschillende jaren school heeft gelopen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 18/07/2013, p. 4) – en dus geenszins ongeschoold is in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift – en daarnaast een cursus Engels heeft gevolgd, die zowel het Dari als Pashtou machtig is en eveneens Engels en een beetje Nederlands spreekt, die in Jalalabad over een sociaal netwerk beschikt nu zij daar Engelse les volgde en naar een sportclub ging en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en er zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet in staat zou zijn zich te vestigen in Jalalabad en er in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad is dan ook van oordeel dat er *in casu* geen concrete

aanwijzingen zijn dat verzoekende partij in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09, 20 juli 2010)). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemt des te meer daar haar voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de nieuwe richtlijnen van UNHCR omtrent het intern vluchtalternatief stellen dat elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst en dat dan ook de nodige afwegingen moeten worden gemaakt, wijst de Raad erop dat dit *in casu* is gebeurd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

De Raad stelt vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 12, delen 9 en 10) blijkt dat het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad relatief laag is. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit en raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Terecht kon de bestreden beslissing dienaangaande besluiten dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat hieruit niet kan besloten worden dat er op heden een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet in Jalalabad woedt.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Waar verzoekende partij immers in haar verzoekschrift stelt dat een negatief reisadvies wordt gegeven door Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg lopen burgers in de stad Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.19. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT